

[Lorentzen.]

man gik til, og jeg skal ikke benægte, at de Handlingstyper, som Straffelovstillægget fik belagt med Straf, i det store og hele vel nok har været de rigtige. Men der kan heller ikke være nogen Tvivl om, at Forfatterne maatte sige sig selv, at der ret hurtigt vilde komme Krav om Revision, naar de nødvendige Erfaringer indløb. Det er jo ikke noget specielt for Danmark. Saaledes gik det jo i Norge; Norge har allerede revideret sit Straffelovstillæg.

Det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen citerede Professor Hurwitz mange Gange i denne Eftermiddag, og Professor Hurwitz er jo en Kapacitet, som man har Lov til at citere, og med den højtærede Formands Tilladelse skal ogsaa jeg citere — jeg vil nøjes med at citere to Linier —:

„Det bliver for hver Dag, der gaar, klarere, at Straffelovstillægget af 1. Juni 1945 ikke kan opretholdes uforandret.“ Dette er, som sagt, udtalt af en Mand, som vistnok fra alle Sider vil blive erkendt som ganske specielt sagkyndig paa Straffelovsomraadet.

Det er kendt, at der fra betydelige Sider har været rettet en meget skarp Kritik mod forskellige Bestemmelser i Straffelovstillægget, særlig Straffelovstillæggets Bestemmelse om tilbagevirkende Kraft, hvorved man jo fraveg et ellers ufravigeligt Retsprincip i en Kulturstat, og Problemet har særlig tilspidset sig med Hensyn til, om Frikorpsmænd, der havde meldt sig før den 29. August 1943, skulde straffes eller ikke, Strafbarheden af erhvervsmæssigt Samarbejde med Besættelsesmagten og endelig Sabotagevagter i Henhold til Loven af 4. December 1942 ved danske Virksomheder.

Med Hensyn til Sabotagevagter indeholder Lovforslaget en Ændring, hvorefter det kun drejer sig om den, der efter den 19. September 1944 har paataget sig Tjeneste eller i længere Tid derefter fortsat har gjort Tjeneste som bevæbnet Sabotagevagt ved en Virksomhed, der kendeligt for den paa-gældende var særligt udsat for Angreb i Kampen mod Besættelsesmagten og opretholdt Sabotagebevogtning med det Formaal med Vaabenmagt at bekæmpe saadanne Angreb.

For mig at se maa det kaldes en rationel Afgrænsning, og jeg tror heller ikke, at den er i Strid med Domstolens Praksis. For Sabotage fastsætter Loven en Straf af Fængsel fra 6 Maaneder til 4 Aar. Ser vi paa den Domspraksis, der hidtil har været, synes den at have ligget mellem 1 og 2 Aar. Det erhvervsmæssige Samarbejde vil videre

i alt væsentligt blive bedømt efter Loven af 28. August 1945, og derfor har Lovforslaget ikke foreslaaet nogen Ændring heri.

Men i øvrigt vil man have bemærket, at Lovforslaget opretholder Lovens Fravigelse fra det nævnte Retsprincip, altsaa Forslaget gør ligesom Loven visse Handlinger strafbare, selv om de er begaaet før Lovens Tid. Jeg finder, at det er rigtigt, fordi Retsfølelsen ellers med Rette vilde føle sig krænkede, da det under de givne Forhold maatte være kendeligt for enhver normal Borger, at Staten befandt sig under Tvang, og da de Handlinger, der kan straffes, var saadanne, at det maatte staa klart for vedkommende, at Staten kun kunde tolerere hans Handlemaade, fordi Staten var tvunget dertil af en fremmed Magt, og dernæst, fordi det langt overvejende Flertal af det danske Folk allerede paa Handlingstidspunktet ønskede at kunne straffe vedkommende. Skulde der foreligge en eller anden Fejltagelse, har allerede Straffelovens § 1, 2det Stykke, Regler om, at der i enkelte Tilfælde kan foreligge Forhold, der kan begrunde Straffrihed.

Vi mener altsaa ikke, at det med Rette kan bebrejdes Straffelovstillægget, at det har indført tilbagevirkende Retskraft, men vi mener, at Grundfejlen ved den nuværende Lov er den meget høje Mindstestraf paa 4 Aar og dernæst, at den har suspenderet den i dansk Straffelovgivning i øvrigt gældende Prøveløsladelse, naar $\frac{2}{3}$ af Straffetiden, dog mindst 9 Maaneder, er udstaaet. Det er en Regel, som erfarne Fængselsfolk har tillagt en overordentlig stor Betydning, og Værdi, baade som et Mittel til at opretholde Disciplinen i Fængselet og som et Mittel til at lette Fangens Overgang til det frie Liv, idet der til Prøveløsladelse knyttes et Tilsyn og visse Vilkaar. Der har efter Bladene at dømme været nogen Tvivl om, hvad der forstaaes ved Prøveløsladelse, idet man synes at mene, at naar man faar en Bestemmelse om Prøveløsladelse, har man altid Pligt til at løslade vedkommende, naar $\frac{2}{3}$ af Straffetiden er udstaaet. Det er imidlertid en Misforstaaelse. Det kommer an paa, om vedkommende har opført sig saaledes, at det kan formodes at være forsvarligt at prøveløslade ham. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere Højesteretsdommer Preisler Knudsen, idet den forrige Taler, det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen, var særlig glad for Højesteretsdommeren. Men vi befinder os her paa et Omraade, hvor Højesteretsdommeren har den samme Opfattelse som Lovforslaget, idet han siger i den Artikel, som det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen citerede af: